

မြေလင်

ချစ်သင်းရနံ့

MAUNG
MAUNG
THIRAT

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

‘မိထူးရေ’

‘ရှင်’

‘ရေချိုးလေဟယ် ... မမကြီးနဲ့ ဈေးလိုက်ခဲ့’

‘အင်းပါ၊ မကြီးကလည်း ဒီမှာ သနပ်ခါးသွေးနေတဲ့ ဥစ္စာ’

‘ဪ ...အေးအေး၊ ဒါဖြင့်လည်း မကြာစေနဲ့ နော်’

‘အိုးကေ’

ထူးမွန်စံက သနပ်ခါးကို ခပ်ညက်ညက် ပျစ်ပျစ်လေးသွေးလိုက်သည် ။ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့က သင်းပျံ့၍ နေလေသည် ။

သနပ်ခါးသွေးရင်းမှ ...

‘မလတ်’

‘ဘာလဲထူး’

‘ထူးဖို့ အင်္ကျီထုတ်ပေးထားပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီဟယ်’

‘မကြီးနဲ့ ဆင်တူလား’

‘တူပါတယ်ထူးရဲ့ ၊ ရေချိုးတော့လေ၊ ပေး ... မလတ် ဆက်သွေးထား ပေးမယ်’

‘အိုကေ ... ဒါဖြင့် ရေသွားချိုးမယ်’

ထူးမွန်စံက သနပ်ခါးကျောက်ပြင်ရှေ့မှ နွဲ့နှောင်းစွာ ထလိုက်သည် ။
ဝတ်ထားသော တီရှပ်ကိုချွတ်ကာ လုံချည်ရင်ရှားလိုက်သည် ။

ဤသည် ကိုကြည့်ပြီး မလတ်မွန်စံက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည် ။

‘ဘာရယ်တာလဲ၊ မလတ်နော်’

‘ဘာမှ ရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ထူးလည်း တော်တော်ထွား လာပြီ၊ ကြီးကောင်ဝင်နေတာကို တွေးမိလို့ ’

‘သွား ... မလတ်နဲ့ မခေါ်တော့ဘူး’

နှုတ်ခမ်းစူကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ထွက်သွားသော ထူးမွန်စံကိုကြည့်ကာ
လတ်မွန်စံ ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

အိမ်ရှေ့မှာ စာရင်းဇယားစာအုပ်ဖွင့်ကြည့်ရင်း စောင့်နေသည့် ကြည်
မွန်စံကလည်း စိတ်ရှည်သည် ထူးမွန်စံနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အားလုံး
က စိတ်ရှည်ကာ ကြည်ဖြူနေကြသည် ။

‘မကြီးက ကလေးကိုသာ ဇွတ်ခေါ်နေတာ ဘာမှ စားသောက်ရဦးမှာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ’

‘ငါထည့်သွားပါတယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူများ ပျင်းနေမလားလို့
ခေါ်သွားတာပါဟယ်’

ထမင်းစားခန်း၌ ကော်ဖီသောက်နေသော နှင်းမွန်စံက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

‘ရည်မွန်ကိုကော ဘယ်သူသွားကြိုမှာ လဲ’

‘အဲ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါသွားနှင့်တော့မယ်၊ နင်ပဲလိုက်ပို့အပြန်ရောက်မှ ရည်မွန်ကိုကြိုပြီးပြန်ခဲ့ ပြီးရင် ထူးကိုတစ်ခေါက်လိုက်ပို့ပေး’

‘တစ်ခါတည်း စောင့်ခေါ်သွားလို့ ကော မရနိုင်ဘူးလား၊ အခေါက်ခေါက်အခါခါဆိုရင် ဒီလူသေရချည်ရဲ့ ’

‘မသေနိုင်ပါဘူးဟယ်၊ ထူးကိုတော့ မမောင်းခိုင်းနဲ့ နော်၊ ကိုင်း ... ငါသွားမယ်လာ’

ကြည်မွန်စံ၏ အမိန့်ကို နှင်းမွန်စံ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ အစ်မကြီးအမိအရာဆိုသကဲ့သို့ ကိုးတန်းအထိသာ ပညာသင်ကြားပြီး မိခင်နှင့်အတူ ရွှေဆိုင်၌ အတူဝိုင်းထွက်ပြီး သူမအောက် အငယ်လေးယောက်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ဝင်ငွေရှာပေးနိုင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ကြည်မွန်စံ၏ ဩဇာသည် ဤအိမ်၌ မိခင်ထက်ပင် သက်ညောင်းသည်။ ။

ဖခင်ဦးအောင်စံက စခန်းမှူးဖြစ်သည် ။ သူတာဝန်ကျရာဒေသ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည် ။ ဇနီးနှင့်သားသမီးများက လိုက်မသွားနိုင်၊ ယခုလိုအချိန်မှ သာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မွန်လေးသည် ကြည်မွန်စံက ဆိုင်ကိုတာဝန်ယူနိုင်သည့် အနေအထားရောက်သည် နှင့် ခင်ပွန်းတာဝန်ကျရာ ဒေသသို့ လိုက်သွားလေတော့သည် ။ အကြောင်းကြီးငယ် ကိစ္စရှိမှသာလျှင် ပြန်လာတတ်တော့သည် ။

လတ်မွန်စံကလည်း ရူပဗေဒအဓိကနှင့် ကျောင်းပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ချ

ကံရေးပြုတ်ရေးကိစ္စ ပြီးသည် နှင့် ထမင်းချိုင့်ပို့ရင်း ကြည်မွန်စံနှင့်အတူ ဆိုင်၌ ဝိုင်းထိုင်ကာ ရွှေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးကို အသေးစိတ်လေ့လာကာ အလုပ်သင်အဖြစ် ပညာဆည်းပူးနေသည်။ ။

နှင်းမွန်စံကတော့ ဥပဒေအဓိကနှင့် စတုတ္ထနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ ။ သူမကတော့ ပြင်ပစီးပွားရေး မလုပ်ချင်ပါ။ ကျောင်းပြီးသည် နှင့် လုံခြုံရေးမှူးလျှောက်မည်ဟု ပြောထားသည်။ ။ အဖေ၏ အမွေအနှစ်ကို သူမထိန်းသိမ်းမည်ဟု ယတိပြတ် ပြောထားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အိမ်နှင့်ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုင်အတွက် လိုအပ်လျှင် ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးသည်။ ။ စာကျက်သည်။ ။ ခြံ၏ အလှအပအတွက် မာလီနှင့်အတူ စိုက်ပျိုးသည်။ ။ တင်းနစ်ရိုက်သည်။ ။ ရေကူးသည်။ ။ ကျောင်းပိတ်လျှင် ခရီးထွက်သည်။ ။ ဖခင်ဆီလိုက်သွားသည်။ ။

နှင်းမွန်စံ၏ အောက်က ထူးမွန်စံဖြစ်သည်။ ။ ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီး စားလိုက်အိပ်လိုက်၊ ဗွီဒီယိုကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ။

အစ်မများ ၏ အလိုလိုက်ထားခြင်းကို ခံရသောသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလှပြင်မည်၊ ဗွီဒီယိုဂိမ်းကစားမည် ကလွဲ၍ ဘာမှ မသိ။

အငယ်ဆုံးမလေးက ရည်မွန်စံဖြစ်သည်။ ။ ကိုးတန်းဖြေဆိုပြီးသည် နှင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ပင် မနားဘဲ ကျူရှင်တက်နေသည်။ ။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်က ဆရာဝန်ဖြစ်ရန် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူမကြိုးစားသည်။ ။ သူမ၏ ကြိုးစားမှုကို အစ်မများကလည်း အလိုက်တသိ လိုလေသေးမရှိ ဖန်တီးပေးနေသည်။ ။

အိမ်၌ ပတ်ပလေကာတစ်စီးနှင့် ဟွန်ဒါတစ်စီးရှိသည်။ ။ ဟွန်ဒါကို နှ

င်းမွန်စံ တစ်ယောက်တည်း သာ သုံးလေ့ရှိသည်။ ။

‘အဲတော် ... မကြီးသွားပြီ ... ထူးကို ခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထားသွားတယ်’

‘ထားမသွားပါဘူး ထူးရယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ခေါ်မှာ ပါ၊ အခု ဟာက ရည်မွန်ကို ကျူရှင်ကြိုရမှာ မို့လို့ တစ်ခေါက်သွားနှင့်တာ ပြီးရင် မိထူးကိုလာခေါ်မှာ ’

‘တကယ်နော်’

‘ထူးကို မလတ်ဘယ်တုန်းကညာလို့ လဲ၊ လာ ... သနပ်ခါးလိမ်းပြီးရင် မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်’

‘အိုးကေ’

‘ရွှေစာရေ၊ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် နွေးထားလိုက်’

‘ဟင့်အင်း ... နွေးမခိုင်းနဲ့ လေ မလတ်ရဲ့ ၊ ဟင်းရည် သိပ်ပူပူကြီး သောက်တော့ သူများ ချွေးတွေထွက်ပြီး မျက်နှာအဆီပြန်လာလို့ အလှတွေပျက်ကုန်ပါ့မယ်၊ နွေးနွေးလေးပဲစားလည်း ရပါတယ်’

‘အေးအေး ... ရွှေစာရေ’

‘ရှိန်’

‘ဟင်းရည်မနွေးနဲ့ တော့’

‘ဟုတ်’

‘နွေရာသီအိုက်စပ်စပ်နဲ့ အောက်ခံမလူးတော့ဘူးနော်၊ မလတ် ... မလတ်ကောလူးသလား’

‘မလူးပါဘူး၊ လူးဖို့ လည်း မလိုပါဘူး ထူးရာ၊ ပင်ကိုယ်အသားအရေ ကဖြူနေတာပဲ၊ သနပ်ခါး ရေကျလေးပဲ နာနာပွတ်လိုက်ရင်ပြီးပါတယ်’

‘အင်း ... ဒါဖြင့် ထူးလည်း သနပ်ခါးပဲ လူးတော့မယ်’

မှန်ရှေ့ အကျအနထိုင်ကာ သနပ်ခါးကို စိမ်ပြေနပြေလူးနေသော ထူးမွန်စံကို သဘောကျစွာ တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး

‘ထူးအဆင်သင့် လုပ်ထားနော် ... တော်ကြာ မိန်းပြန်လာလို့ မပြီး သေးရင် ဒေါကန်နေဦးမယ်’

‘ကန်လည်း ကန်ပေါ့ ထူးတော့ မြန်မြန်မလုပ်နိုင်ပေါင် ... လှအောင် လည်း ပြင်ရဦးမယ်’

‘ပြင်ပါတော် ... ပြင်ပါ ... ကိုင်း မလတ် ဟင်းသွားပြင်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

‘အိုးကေ’

ထူးမွန်စံသည် သနပ်ခါးကိုခြေဆုံးခေါင်းဖျား လိမ်းလိုက်သည် ။ ပြီးလျှင် ဆံပင်ကို ဦးသိန်းမောင် တြိရတနာခေါင်းလိမ်းဆီကို လိမ်းလိုက်သည် ။

အစ်မတွေက ဆံပင်သန့်ရန်လိမ်းသည် ။ ပြီးလျှင် မှန်တင်ခုံရှေ့သို့ ကူးပြောင်းထိုင်လိုက်သည် ။

သုံးဘက်မြင်မှန်ရှေ့၌ သူမ၏ မျက်နှာကိုကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ဆံပင်ကို ကော့ပျံ့နေအောင် ဖြီးလိုက်သည် ။ နောက်မြင့်ကေကို ရှေ့ဘက်၌ အုံထနေသည် ။ အပြောင်သိမ်းကာ နဖူးပေါ်၌ တစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း ချလိုက်သည် ။

‘ဪ ... မေ့နေတာ ... ပေါင်ဒါတောင် မဖို့ ရသေးဘူး’

ဆံပင်လေးကို ပြန်သပ်တင်ပြီး မက်စ်ဖတ်တာ (Max factor cream

puff) ကိုဖို့ လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းအဆီကို ဆိုးလိုက်သည်။ ။ ပင်ကိုယ်နှုတ်ခမ်းအရောင်ကိုသာ စိုလက်ပေါ်လွင်စေသော နှုတ်ခမ်းအဆီမျှသာ ဆိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် သူသည် မျက်ခုံးမွှေးကို တံပွတ်တံလေးနှင့်အသာ ပြန်သပ်လိုက်သည်။ ။

စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးက သူ၏ မျက်နှာပြင်အလှ၌ အထင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ။

‘ထူးရေ ... မပြီးသေးဘူးလား’

‘ပြီးပါပြီ ... တကတည်းမှ အစ်မတွေနဲ့ နေရတာ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ အားရအောင်တောင် မပြင်ရသေးဘူး၊ အားကြီးဆရာလုပ်တာပဲ’

ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါကို ချိုင်း၊ ကိုယ် ... လက်တစ်လျှောက် ညီညာအောင် ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ... သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့ နွဲ့နှောင်းစွာ ပြေးဝင်သွားသည်။ ။

ခုတင်ပေါ်၌ အသင့်တင်ထားသော ယောနှစ်နံစပ်ငှက်ခါးရောင်ခံပေါ်၌ သရောရုပ်ကလေးများ ပါသော ဂန့်ဂေါစပါယ်ရှယ်လုံချည်၊ စွပ်ကျယ်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီရယ်ဒီမိတ်မာတင်ငှက်ခါးရောင်လေးကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးသည် နှင့် စွပ်ကျယ်ကို ကောက်စွပ်ကာ ရင်၌ စီးထားသော လုံချည်ကိုလျောချပြီး ခါး၌ ပွပွစီးလိုက်သည်။ ။

နောက် ... လုံချည်ကိုကောက်စွပ်ကာ ခါး၌ မိန်းမထဘီ ဝတ်သလိုလည်း မကျ ယောက်ျားပုဆိုး ဝတ်သကဲ့သို့လည်း မကျသော ဝတ်နည်းနှင့် ဝတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်လုံချည်ကွင်းလိုက် ပုံထားသော နေရာမှ ထွက်လိုက်သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီကိုကောက်ကာ ကြယ်သီးအစုံ တပ်လိုက်သည် ။ လက်ကြယ်သီးကအစတပ်ပြီး (Hand

Chain) ကို ပေါ်အောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်သည် ။

ဗီရိုအံဆွဲဖွင့်ကာ ကျောက်ရောင်စုံလက်စွပ်ကလေးများကို လက်ခလယ်၌ စွပ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် မောင်းကွင်းကလေးများကို လက်ညှိုး၌ သုံးကွင်းစွပ်လိုက်ပြီး လက်သူကြွယ်၌ မဟူရာကို စိန်ရံထားသော ခြယ်တစ်ကွင်းစွပ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ကျန်လက်ခုနစ်ချောင်းလုံးလည်း သေးသေးမွှားမွှားနှင့် ဒီဇိုင်းမျိုးစုံဖော်စပ်ထားသော ရွှေသားအကွင်းလေးများကို လိုက်ဝတ်လိုက်သည် ။ ညာဘက်၌ လည်း ဟန်းချိန်းတစ်ကုံး ထပ်ဝတ်လိုက်သည် ။

‘မိထူးရေ’

‘ရှင်’

‘မှန်ပေါက်တော့မယ်တဲ့ ’

‘အမလေးတော် သခွပ်ပင်က မီးတကျိုကျီနဲ့ ကောင်းကောင်း ကို မပြင်ရဘူး’

‘လာပါဟဲ့ တော်ကြာ မိနှင်းပဲ ပြန်ရောက်တော့မယ်’

‘ပြီးပါပြီ ... ဒေါ်လတ်မွန်စံရယ်၊ တကတည်း အားရသူများကိုကြီးပဲ အော်ချင်နေကြတာပဲ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ အစ်မတွေကြား လူဖြစ်ရတာကိုက ကံဆိုးပါတယ်’

နုတ်မှ လည်း ပွစိပွစိပြောရင်း မှန်တင်ခုံဆီသို့ ပြန်၍ နွဲ့နှောင်းစွာ

ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။ ။ ခုတင်ဘေးတွင် တော့ လုံချည်ကွင်းလိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

မှန်၌ ပြန်ကြည့်ကာ ဆံပင်ကိုအနည်းငယ် ပြန်သပ်ပြီးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဘော်ဒီစပရေး (Body spray) ကို ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ ။

ရွှေမီ က ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနှင့် ဝင်လာသည်။ ။

ထူးမွန်စံ၏ ရှေ့နောက်ဘေး လှည့်ပတ်ကြည့်နေပုံကို မြင်ရ၍ သဘောကျစွာ ခစ်ခနဲ ရယ် လိုက်လေသည်။ ။

‘အံ့မယ် ... ကောင်မက ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါခေါက်ထည့်လိုက်ရ’

‘ကိုလေးကလှလို့ ရယ်တာပါ’

‘ဘာကိုလေးလည်း ငါ့ကိုယ်က မလေးဘူးပေါ့ပေါ့လေး၊ ညည်းနဲ့ ငါနဲ့ အသက်ကွာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကို ထူးလို့ ခေါ်ပါဆိုမှ ... တယ်၊ ပြောထားရဲ့ သားနဲ့ အမှတ်ကိုမရှိဘူး၊ ကိုင်း ... ကြည့်စမ်း ... ငါ့မှာ ဘာလို့သေးသလဲ’

‘နားကပ်ကော’

‘ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မေ့နေလိုက်တာ၊ ညည်းပြောလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ နင့်မို့မပြည့်မစုံကြီးနဲ့ ’

ဗီရိဆီသို့ နွဲ့နှောင်းစွာ ပြေးသွားပြီး ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ။ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကာ နားကပ်တစ်ဖက် ယူတပ်လိုက်သည်။ ။

နားပေါက်ကလည်း ဘယ်ဘက်တစ်ဖက်တည်းသာ ဖောက်ထားသည်။ ။ နားဆွဲတန်းလန်းလေးနှင့် သူ့ရုပ်သွင်ကို ဗီရိမှန်၌ ကျေနပ်စွာကြည့်ရင်း ...

‘အိုးကေ ... သွားပြီလား ရွှေစာ’

‘အိုးကေသွားပြီ ကိုလေး ... အဲထူးထူး’

‘ဒါဖြင့်သွားမယ် ... ဘိုင့်’

ဖင်လေး လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ထွက်သွားသာ ထူးမွန်စံကိုကြည့်ပြီး ရွှေစာသည် အသံထွက်စေရန် ပါးစပ်ပိတ်၍ ကျိတ်ရယ်သည့်ကြားက ‘ခစ်ကနဲ’ အသံထွက်သွားသဖြင့် ...

ထူးမွန်စံ၏ မျက်စောင်းထိုးခြင်း ...

‘ကောင်မက ... ရွှေကိုရွှေတယ်’ ဆဲဆိုခြင်းကို ခံလိုက်ရရှာသေးသည်။ ။

ယောက်ျားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်လျှင် ထူးမွန်၏ ပြောင်းလဲနေသော ပုံစံကို ရွှေစာသည် ရယ်စရာ ဟာသတစ်ပုဒ်အဖြစ် ကျိတ်ရယ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ပညာတတ်သော မိဘများ နှင့် အစ်မများကလည်း ပညာရှိသတိဖြစ်သော မိမိတို့ ၏ သားမောင်၏ ဘဝကို ပြုပြင်ရန်မကြိုးစားဘဲ အားပေးအားမြှောက် ပြုနေခြင်းကို အံ့ဩရလေသည်။ ။

ရွှေစာသည် အိမ်သို့ရောက်သည် မှာ မကြာသေးဘဲနှင့် အိမ်သားများ၏ အခြေအနေကို သုံးသပ်မိလိုက်သည်။ ။

ထူးမွန်စံ ... ဤဘဝရောက်နေသည် မှာ အစ်မများကြောင့် ... အစ်မများ ၏ မှားယွင်းသော အလိုလိုက်မှုကြောင့်ဟု လူပြိန်းရွှေစာပင် နားလည်ပါလျက်၊ အစ်မများက မသိမြင်ခြင်းကို အံ့ဩရပါသည်။ ။

‘ရွှေစာ’

‘တော် ... အဲ ရှန်’

‘ထူးထူး ဖွထားတာတွေ သိမ်းပြီးရင် အဝတ်လျှော်တော့’

‘ဟုတ် ... မမလတ်’

‘ဪ ... ရွှေစာ’

‘ရှန်’

‘ထူးဖို့ ကတ္တီပါဖိနပ်ပြာလေး ဖုန်တိုက်ထားပေးပါဦး’

‘ဟုတ်’

ရွှေစာတွေချိန်မရတော့ အိမ်ရှင်များ အလိုကျစေရန် ခိုင်းသမျှကို
အပြေးအလွှား လုပ်လိုက်ရလေတော့သည်။ ။

ထူးမွန်စံကတော့ နှုတ်ခမ်း၌ ဟင်းရည်ဖတ်များ စွန်းထေးမှာ
စိုးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုဟကာ ဇွန်းသေးသေးလေးနှင့် မုန့်ဟင်းခါး စား
နေလေသည်။ ။ လတ်မွန်စံက ပန်ကာဖွင့်ထားပေးသည်။ ။

အခန်း (၂)

‘ကောင်လေးကော’

ထူးမွန်စံ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဦးအောင်စံ ပြန် လာပြီဆိုလျှင် သူ
နေစရာမရှိအောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

‘ရှိပါတယ် ဖေဖေ ... အိပ်နေတုန်းပါပဲ’

‘ဟေ ... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ဒါအိပ်ချိန်လား၊ ခုနှစ်နာရီတောင်
ခွဲနေပြီ ... သွားနှိုးစမ်း’

နှင်းမွန်စံသည် ဖခင်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါချေ။ ထူးမွန်စံ တစ်ဖ
က်လှည့်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ... မိထူး၊ ထ ... ထ ... ဖေဖေ နှိုးခိုင်းတယ်’

‘ဟင် ... ဖေဖေ’

လန့်ချင်ဟန်ဆောင်၍ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ဖေဖေ’

‘ဟုတ်တယ် ... ဖေဖေနဲ့ မေမေ ညကပြန်ရောက်လာတယ်၊ ဖေဖေ
အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ကြာမယ်တဲ့’

‘နှစ်ရက်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့နော်၊ နှစ်ပတ်လောက်သာဆိုရ

င် ထူး အသက်ထွက်မလား မသိဘူး’

‘အဟင်း ... ဟင်း ... မထွက်နိုင်ပါဘူး မိထူးရယ်၊ ဖေဖေက အခုပဲ သူ့ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်တော့မှာ ၊ ပြန်လာတော့လည်း မိုးချုပ်လို့ ၊ ကိုင်း ... ဘယ်မှာ လဲတွေ့ချိန်၊ ဒါကြောင့် အခု ဖေဖေကျေနပ်အောင် ထွက် တွေ့လိုက် ... ဟုတ်လား၊ မြန်မြန်လုပ်’

နှင်းမွန်စံက ထူးမွန်စံ လူးလဲထသွား၍ ရှုပ်ပွကျန်ရစ်ခဲ့သော အိပ်ရာ ကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ စောင်ခေါက်ခြင်းတို့ လုပ်ပေးရင်း ...

‘ခပ်သွက်သွက်လုပ်နော်’

‘အင်းပါ ... မနှင်းကလဲ’

‘ဒါဖြင့် ငါသွားနှင့်မယ် ... လုံချည်ကိုလည်း ပုဆိုးလို ဝတ်ခဲ့ဦး’

‘စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုကြီးဝတ်ရတာကို လက်မသန်ဘူး’

သွားတိုက်ရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘မနှင်း’

တစ်စုံတစ်ခု သတိရသွားသဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ ဘာလဲ’

‘မေမေကော’

‘ဈေးသွားတယ် ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘ချွဲမလို့ ပေါ့၊ လာတဲ့ အခါလည်း နားကိုမနားဘူး ချက်ပြုတ်လို့ ကို မ ဆုံးနိုင်ဘူး’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ မိထူးရဲ့ ၊ သူ့ယောက်ျားအတွက် သူချက်ပြုတ်

ကျွေးတာ နင်က မနာလိုဖြစ်စရာလား’

‘ဖြစ်တာပေါ့ ... သားသမီးတွေကို ပစ်ထားပြီး သွားနေတာ မကြည်ပါဘူး’

‘ကဲ ကြည်တာမကြည်တာ နောက်ထား ... မြန်မြန်လုပ်’

‘ကောင်လေး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖခင်အသံသည် သူ၏ အိပ်ခန်းဝတွင် ဟိန်းထွက်လာပြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။

‘ရှင် ... အဲ ... ဗျာ’

‘ဘာရှင်လဲ ... ခုထက်ထိ မင်းအချိုးမပြင်သေးဘူးလား’

ထူးမွန်စံ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နှင်းမွန်စံကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ။

‘ပြင်တယ် ဖေဖေ ... မိထူး ... အဲ ... မောင်လေးက အခုဆိုရင် ဆိုင်ကယ်တောင် စီးနေပြီ ဖေဖေရဲ့ ’

‘ဆိုင်ကယ်စီးတာနဲ့ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ရောလား... သမီးတို့ တောင် စီးနေတဲ့ ဟာ... ကြည့်စမ်း လုံချည်ဝတ်ပုံက မိန်းမထင်ကြနေတာပဲ၊ ဝတ်လိုက်ရင် ယောလုံချည်တွေချည်းပဲ၊ သမီးတို့ ဒီကောင်ကို ပလေကပ်လုံချည်တွေ၊ ကချင်လုံချည်တွေ ဝယ်ပေးစမ်း၊ ယောက်ျားမိန်းမဝတ်လို့ ရတဲ့ လုံချည်တွေချည်းပဲ ဝယ်မပေးစမ်းနဲ့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဝယ်ပေးထားပါတယ်’

‘အပြန်မှာ ဒီကောင့်ကို ဖေဖေခေါ်သွားမယ်’

‘မြတ်စွာဘုရား’ဟု စိတ်တွင်းတရင်း ထူးမွန်စံ၏ မျက်လုံးအစုံသည်

ပြုံးထွက်သွားလေသည်။ ။

‘ဖေဖေ’

‘ဘာလဲ’

‘မောင်လေးကို ကရာတေးသင်တန်းတက်ဖို့ စာရင်းပေးထားလို့’

နှင်းမွန်စံကလည်း အိမ်၌ ထူးမွန်စံမရှိလျှင် ခြောက်သွေ့ပြီး ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားတတ်သကဲ့သို့ သူတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်မောင်လေးကို မခွဲနိုင်သည် ကလည်း ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ထူးမွန်စံ၏ မျက်နှာငယ်လေးကို ကြည့်ပြီး အလိုအလျောက် ရှေ့နေလိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ကရာတေးတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ကရာတေးထက်ကောင်းတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ငါပေးမယ်၊ ကိုင်း ... နင့်မောင်အတွက် ပစ္စည်းတွေဘာတွေ ပြင်ထားပေးလိုက် ... ဖေဖေသွားလိုက်ဦးမယ်၊ နင့်အမေလာရင် ညနေစာပဲ စားတော့မယ်လို့ ပြောထားလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ’

ဦးအောင်စံ ထွက်သွားသည် နှင့် ထူးမွန်စံသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြမ်းပြင်ထက်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

‘ထူးသေချင်တယ်၊ ထူး သေသွားတာမှ ကောင်းဦးမယ်’

‘စိတ်မညစ်ပါနဲ့ မိထူးရယ်၊ ခဏပဲဟာ၊ မကြီးလာတော့လည်း ဝိုင်းပြောခိုင်းပါမယ်၊ ထ ထ မျက်နှာသစ်ချေ’

နှင်းမွန်စံက ဆွဲထူကာမှ ပိုဆိုးသွားသည်။ ။ ထူးမွန်စံ ခြေဆောင့်ကာ

...

‘ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထူးကို ကယ်ကြပါဦးမနှင်းရာ၊ ဖေဖေနောက်လို ကံသွားရမယ့်အစား ငရဲပြည်သွားတာကမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ဟဲ့ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း၊ ဖွဲဟဲ့ လွဲပါစေ၊ ထထ မေမေ့ကိုလည်း ဝိုင်းပြောခိုင်းမှာ ပေါ့’

‘ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူတို့ လင်မယားက တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းဟာ၊ ဟင့် ထူးသေချင်တယ် မနှင်းရာ’

‘မိထူးကလည်း ကွာ ... ထ ထ ဒါကြောင့် မနှင်းပြောတာ၊ ကျားကျားယားယား နေပါလို့ ’

‘ထူးနေတတ်သလို နေတာပဲဟာကို’

‘ထစမ်းပါ၊ မနှင်းတို့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးပါ့မယ်၊ ညည်းကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျလွယ်လိုက်တာ ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲ’

‘ဟင့် ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတိုင်း သူများကိုပြောနေ၊ ဒီက ဘယ်လောက် ခံစားနေရတယ် ဆိုတာတော့ မသိဘဲနဲ့ များ ...’

ထူးမွန်စံက မကျေမနပ် ခြေဆောင့်ထပြီး ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည်

။

နှင်းမွန်စံ စိတ်မချ ...

‘ဟဲ့ ... တံခါးပိတ်ထားနဲ့ ’

‘နေရာတကာ ချုပ်ချယ်ကြ၊ စေ့ထားတာ စေ့ထားတာ’

အထဲမှ နေ၍ ရန်စွယ်ငေါငေါ လှမ်းအော်လိုက်သေးသည် ။ ဤသည်ကိုလည်း နှင်းမွန်စံက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည် ။

ထူးမွန်စံ၏ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်၍ ပြောဆိုပုံလေးကိုပဲ သူတို့ သ

ဘောကျကာ စနောက်နေကြဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ဒီတစ်ချို့တွင် တော့ နှင်းမွန်စံသည် ဖခင်ဘက်က လိုက်ချင်သည် ။ ထူးမွန်စံ၏ နောင်ရေးကရှိသေးသည် ။ အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ရမည့် အနေမျိုးကိုတော့ သူတို့ မလိုလားပါချေ။ သို့သော် ဖခင်၏ ဒေါသက နှုတ်တင်မကဘဲ လက်ပါပါသွားလျှင်ခက်မည်။ ထူးမွန်စံကို သနားနေပြန်သည် ။

ထို့ကြောင့် မီးဖိုချောင်၌ စီမံခန့်ခွဲရေး လုပ်နေသော မလတ်ဆီ အပြေးအလွှား သတင်းပို့ရသည် ။

‘မလတ်ရေ’

‘ဘာလဲ မိနှင်း’

‘မိထူးတော့ ဒုက္ခတွေ့နေပြီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဖေဖေက ပြန်ရင် မိထူးကို ခေါ်သွားမလို့ တဲ့’

မလတ်မွန်စံသည် ဆိတ်သားခါးပတ်ကြော် ပြုလုပ်ရန် ဆိတ်သားတုံးများကို အချဉ်နှင့် နယ်ဖတ်ပြီး နှပ်နေသောလက်ပင် တန့်သွားပြီး နှင်းမွန်စံကို ကြည့်လိုက်သည် ။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ မိထူးသိသွားသလား’

‘သိတာပေါ့ သူ့ကိုပဲ ပြောသွားတဲ့ ဟာ၊ စိတ်ညစ်လို့ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ဝိုင်းနေပြီလေ’

‘ဟင်း’

လတ်မွန်စံလည်း သက်ပြင်းပူကြီးတစ်ချက်ချလိုက်သည် ။ ဆိတ်

သားကို ဆက်နယ်ရင်း ...

‘အဲဒါဆို ဘယ့်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ’

‘မိနှင်းလည်း မကြံတတ်တော့ဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ သာဆိုရင် မိထူးတော့
ယဲ့ယဲ့ကလေးပဲ ကျန်တော့မယ် ထင်တယ်’

‘ဖေဖေကလည်း လက်မြန်ခြေမြန်ရှိတာနဲ့ ဒီတော့ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်
ပ်ကြမလဲ၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်၊ မကြီးကိုပဲပြောခိုင်းရမှာ ပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ မလတ်’

‘မိထူးကို ဖေဖေခေါ်သွားမလို့ တဲ့ ’

‘ဟာ ပြဿနာတော့ တက်ပြီထင်တယ်’

ရည်မွန်စံကပါ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သူတို့ စကားဝိုင်း၌ ဝင်ထိုင်
လိုက်လေသည်။ ။

ငရုတ်သီးထောင်းနေသော ရွှေစာက သူတို့ ညီအစ်မများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။ တကယ်ဆိုလျှင် ‘မိန်းမလျှာ’ဖြစ်နေသော မိမိတို့၏ မောင်လေးကို ယောက်ျားစိတ်ဝင်အောင် ပြုပြင်ပေးသင့်သည် ဟု ထင်သည်။ ။ ယခုတော့ ပြုပြင်မပေးသည့်အပြင် ပြုပြင်ပေးမည့် ဖခင်ခေါ်သွားမည်ဆိုတော့လည်း တကယ့်ကို သေရေးရှင်ရေးပမာ သဲသဲလှုပ်နေလေတော့သည်။ ။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘မိထူးကို ဖျားဟန်ဆောင်ခိုင်းလိုက်ရင်ကော’

‘ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး စမ်းသပ်ခိုင်းတော့မှ အလိမ်ပေါ်ကုန်ရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခြေကျိုးဟန် ဆောင်ခိုင်းထားလိုက်ရကောင်းမလား’

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ဖေဖေက ပတ်တီးဖြည်ကြည့်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

‘ပီအိုပီ ကိုင်ခိုင်းထားလိုက်မှာ ပေါ့’

‘ဘယ်ဆရာဝန်က လိမ်ညာပြီး ကိုင်ပေးမှာ လဲ’

‘အံ့မယ် ... ခဲရာခဲဆစ်လုပ်လို့ မလတ်အမျိုးသားဆေးခန်းမှာ သွား ကိုင်ခိုင်းလိုက်ပေါ့’

‘အမျိုးသားက သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဖေဖေနဲ့ နင်လားငါလားဆိုတော့ မိထူးကိုကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကူညီပါ့မလား မသိဘူး’

လတ်မွန်စံက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သည် ။

ထိုအခါ နှင်းမွန်စံက ...

‘အို ... မလတ်ကလည်း တုံးပ၊ ကိုယ့်အမျိုးသားပဲ ကိုယ်ကရှားရှားပါးပါးတောင်းတဲ့ အကူအညီမှ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် စိတ်ဆိုးပြ စိတ်ကောက်ပြလိုက်ပေါ့၊ ယောက်ျားတွေဟာ ချစ်သူအငြိုအငြင်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိပါဘူး၊ သွား သွား ဖုန်းဆက်လိုက် မမလတ်ရာ’

‘ဟုတ်တယ် လုပ်ပါမလတ်ရဲ့ တော်ကြာ ဖေဖေပြန်လာလို့ အစီအစဉ်တွေ လွဲဖယ်ကုန်ဦးမယ်၊ လုပ် လုပ် ... ထားခဲ့ပါ ရည်မွန်ဆက်လုပ်လိုက်မယ်’

‘နယ်ပြီးပါပြီဟယ်၊ လက်ဆေးပါရစေဦး’

အချဉ်နှင့်နှပ်ထားသော ဆိတ်သားကို ကြောင်အိမ်ထဲထည့်လိုက်သည် ။ လက်ဆေးရင်း ...

‘မိထူး ထွက်မလာသေးပါလား၊ ညည်းတို့ သွားချောလိုက်ကြပါဦး၊ ငိုများ ငိုနေပြီလား မသိပါဘူး’

ရွှေစာက အိမ်ရှင်များကို ကြောက်၍ သာ ငြိမ်နေရသည်။ စိတ်ထဲ၌ ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုနေမယ့်စကား သေလိုက်ပါတော့လားဟု ပြောရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရသည်။

‘ဟဲ့ ... ရွှေစာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ငရုတ်တစ်ဆုံထောင်းတာကလည်း ဆယ့်နှစ်ဘတ်စ်ကား စောင့်ရသလို ပါပဲလား’

ကျောင်းတက်လျှင် ဘတ်စ်ကားစီးကာ တက်ကြရသည်။ အိမ်က ကားကို ဒရိုင်ဘာ အပိုမထားဘဲ နှင်းမွန်စံနှင့်လတ်မွန်စံသာ မောင်းတတ်သည်။

မကြည့်မွန်စံအတွက်သာ ဈေးသွား ဈေးပြန် ကားကို အသုံးများ သည်။ ထူးမွန်စံ ကျောင်းတက်စဉ်က ထူးမွန်စံအတွက် ကျူရှင်တွေ ပို့ပေးရသည်။

ဆယ်တန်းရောက်သည် နှင့် ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ ပြင်ပကျူရှင်ဝိုင်းများ လိုက်တက်ရာ၌ သာ ကားကို လတ်မွန်စံတစ်လှည့်၊ နှင်းမွန်စံတစ်လှည့် လိုက်မောင်းပို့ပေးရင်း အသုံးချခဲ့သည်။

သူတို့ ညီအစ်မကတော့ များ သောအားဖြင့် ဘတ်စ်ကားစီးကာ သွားလေ့ရှိသည်။

ရည်မွန်စံလည်း ကြုံလျှင်တော့ အိမ်ကကား စီးလိုက်သည်။ မကြုံလျှင် ဘတ်စ်ကားနှင့်သာ သွားသည်။

သူတို့ အာသာဝတီလမ်းမှ ထွက်လျှင် လိုင်းကား ၁၂၊ ၄၂ နှင့် ၄၅ ဘ

တစ်ကားကြီးသာ ရတတ်သည်။ ။ ထိုထဲတွင် ၁၂ ကားသည် တစ်စီးနှင့် တစ်စီး တစ်ခါစောင့်လျှင် နာရီဝက်ကျော် ကြာတတ်သဖြင့် ရွှေစာ ဘာ လုပ်လုပ် ကြာလျှင် ၁၂ ကားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး မီးဖိုချောင်ကို သူနှင့်ပစ်ထားကာ ထွက်သွားကြသည်။ ။ သူတို့ မောင်အရေးလောက် အရေးကြီးသောအရာ မရှိပါချေ။

ထူးမွန်စံ ပျက်စီးခြင်းသည် အစ်မများ နှင့် ညီမကြောင့်ဟု ရောက် လာသည် မှာ တစ်လမျှပင် ရှိသေးသော ရွှေစာက သဘောပေါက်သွား လေပြီ။

‘လာပါ မိထူးရယ် ... စားလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် အပြင်သွားမယ် ...’

‘ဘာသွားလုပ်မလို့ လဲလို့ ’

‘မိထူးကိစ္စလေ’

‘ထူး ကိစ္စ၊ ဟင့် ... စိတ်ညစ်ရတဲ့ ကြားထဲက ... မနှင်းတို့ က ဘာ တွေများ ကြံစည်နေတာလဲ၊ လူက သေချင်စော်နံနေပြီ’

ထူးမွန်စံ၏ အပြောကို နှင်းမွန်စံနှင့် ရည်မွန်စံက သဘောကျစွာ ရ ယ်မောရင်း ...

‘သေချင်စော်နံတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုအနံ့မျိုးလဲဟင် ... ထူးထူး’

‘တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ခြေဦးတည့်ရာပဲ လျှောက်သွားတော့မယ်၊ ဖေ ဖေနဲ့ လိုက်ရမယ့်အစား ... ဘယ်ရောက်ရောက် သွားလိုက်ချင်တယ်’

‘ဒေါသကြီးပဲမလုပ်ပါနဲ့၊ ဟော ... ဘာတဲ့ လဲ မလတ် အခြေအနေ မ ဟန်ဘူးလား’

မျက်နှာနီရဲ လာပြီး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာသော လတ်မွန်စံကိုကြည့်ကာ နှင်းမွန်စံက မေးလိုက်သည်။ ။

‘တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ကိုယ့်အလိုကိုမလိုက်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး တစ်သက်လုံးမယူဘူး’

‘မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးတဲ့ လား’

ရည်မွန်စံက ပွစိပွစိဖြစ်နေသော လတ်မွန်စံကို မေးလိုက်သည်။ ။

‘အေးပေါ့ဟဲ့ ... မလုပ်နိုင်တာ ရိုးရိုးမပြောတဲ့ အပြင် လတ်မောင်ကို လတ်တို့ ဖျက်ဆီးနေတာလေး ဘာလေး စွပ်စွဲပြီး တရားဟောလိုက်သေးတယ်လေ’

‘ဒီတော့ မလတ် ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘ရှင် အပိုတွေ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ ၊ ကျွန်မတောင်းတဲ့ အကူအညီကို ပေးမလား မပေးဘူးလား ဆိုတာပဲ ပြောလို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးလိုက်တယ်’

လတ်မွန်စံ၏ အပြောကို စိတ်ဝင်စားကြီးစွာ နားထောင်နေသော ထူးမွန်စံ၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့တွလာသည်။ ။ ပြိုမယောင်မိုးနှယ် ငိုမယောင်မျက်နှာဖြစ်လာသည် ကို ကြည့်ရင်း ရွှေစာ ရယ်ချင်လာသည်။ ။

တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မောင်နှမတွေပါလား။

‘အဲဒါတောင် ကိုယ်တော်က လူမိုက်အားပေး မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့ လေ’

‘ဘာပြောတယ် မလတ်၊ လူကြီးက လွန်လိုက်တာ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်ဆိုပြီး ဂုဏ်မောက်ပြတာပေါ့၊ ဟင်း ... မလတ် စဉ်းစားနော် ... ဒီလိုပြောပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ရေရှည်မလွယ်ဘူးနော်’

‘အေးပါဟဲ့ ... ငါကလည်း ရမလား၊ ရှင် ကျွန်မတောင်းတဲ့ အကူအညီမှ မပေးနိုင်ရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အပြတ်ပဲလို့ ပြောတော့’

‘ကူညီမယ် ပြောရောလား’

‘ပြောပါလိမ့်မယ် ... အားကြီး၊ ရယ်ပြီးတော့ ကလေးဆန်လိုက်တာ လတ်ရာ ... ဆောရီးပဲ ... ပေါကြောင်ကြောင်လုပ်ဇာတ်ထဲ လူမိုက်အား ပေးအနေနဲ့ ကိုကိုမပါနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်လေ’

‘တောက် ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ’

‘ဖြတ်ပစ်လိုက်၊ ဒီလောက် အကြောကြီးနဲ့ ယူပြီးရင် လုံးဝမလွယ်ဘူး နော် ... မိနှင်းတော့ သဘောမတူတော့ဘူး’

‘ငါလည်း စိတ်ဆိုးလို့ ဖုန်းပြန်လှည့်တော့ ကိုင်တောင်မကိုင်တော့ ဘူးလေ ... ဘယ်လောက် ရင့်သလဲလို့ ’

‘ဟင့် ... ပြောကြပါ၊ ထူးကိစ္စထက် မလတ်တို့ သမီးရည်းစား ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စက အရေးကြီးနေတယ်ဆိုတော့လည်း ပြောကြပေါ့၊ စိတ်ညစ်တယ် ... မကြီးနဲ့ မေမေ့ဆီသွားချင်တယ် ... လိုက်ပို့ပေး’

‘မိထူးကလည်း ကွယ် ... မလတ်တို့ က မိထူးကိစ္စပဲ တိုင်ပင်နေတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကလေးရဲ့ ... မနှင်းတို့ က ကလေး ဖေဖေနောက် ပါ မသွားရေးကို တိုင်ပင်နေကြတာ ... ဒီလို မိထူးရဲ့ ...’

ထိုအခါ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ နားထောင်ရှာသည်

။

‘မလတ်က အဲဒါ ဒေါပူနေတာ’

‘မမလတ် ... ဒန့်ဒလွန်သီးဟင်းအိုး အချဉ်ရည်ထည့်ရတော့မလား’

ရွှေစာက ကြားဖြတ်အမေးကြောင့် လတ်မွန်စံ၏ မျက်စောင်းသည် ရွှေစာအပေါ် ကျရောက်ကာ ...

‘ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထည့်လိုက်ပါလား’

‘ဟုတ် ပြီးရင် ဘာအိုးတင်’

‘သေတော့မယ် ... ဝက်သားကုန်းဘောင်ကြီးကြော်မယ်ဆိုမှ ... နင် လုပ်တတ်လို့ လား၊ ချဉ်ရည်ဆူရင် ငါ့ကိုခေါ်လိုက်’

‘ဟုတ်’

မောင်နှမတစ်သိုက် ဘင်္ဂလားသင်္ဘော ဆိုက်နေခြင်းတွင် နံနက်စာ ထမင်းချိုင့်ပို့အမီ ဟင်းအိုးများ အဆင်သင့်ဖြစ်ရေးအတွက် ထောင်းထု ခုတ်ထစ်ပေးနေသော ရွှေစာမှာ ကြားဝင်မတိုးရဲအောင် ဖြစ်သွားရသည်

။

‘မလတ်ကလည်း တုံးပါတယ်၊ ကိုကိုကို ခွဲပေါ့ ... ကိုယ့်ရည်းစားကို ခွဲတာပဲ ဘာဖြစ်သလဲ ... ခွဲပြီး ကိုယ့်စကားအောင်အောင် လုပ်ရတယ်’

‘တော်ပါ ... ဒီလောက်အကြောကြီးနဲ့ လူကို မယူတော့ဘူး၊ လာ ... ထူးထူး၊ မြန်မြန်ပြင် ဆိုင်ကိုလိုက်သွားပြီး မကြီးနဲ့ မေမေ့ကို စစ်ကူတောင်းမယ်’

‘မေမေကတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဖေဖေစပိုင်နော် ... သတိလည်း ထားဦး’

ရည်မွန်စံက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။

‘အေးပါဟယ် ... ငါတို့ သိပါတယ်၊ မေမေကလည်း ဝယ်ချမ်းစရာရှိ လို့ ဈေးသွားတာ ဖြစ်မှာ ပါ၊ လွယ်ပါတယ်၊ ကိုင်း ... စားလေ၊ မိထူးပြီးရ

င် သွားရအောင်၊ မိနှင်း ... နင် ထမင်းချိုင့် ပြင်ပေးဖို့ အချိန်ရမလားတဲ့ ’

‘ကားက ဖေဖေက ယူသွားတယ်လေ၊ ဆိုင်ကယ်ပဲ ရှိတော့တာ’

‘ဟုတ်သားပဲ ... ဒီလိုဆို မိနှင်းပဲ မိထူးကို ခေါ်ပြီး သွားလိုက် ... ငါ နေခဲ့တော့မယ်’

‘ဟင့် ... ဆိုင်ကယ်ကြီး မစီးရဲပါဘူး’

‘သေတော့မှာ ပဲ နောက်ကထိုင်စီးတာတောင် မိထူးနော် စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ ’

နှင်းမွန်စံက ခပ်တည်တည်နှင့် ငေါက်လိုက်တော့ ထူးမွန်စံ မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်သွားသည် ။ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ မုန့်ဟင်းခါး စားလေတော့သည် ။

နှင်းမွန်စံကပင် ပြန်သနားသွားရသည် ။

‘ကဲ ... စား စား မနှင်းအင်္ကျီထုတ်ထားပေးမယ်၊ ကြောက်ရင် မနှင်းခါးကို ဖက်စီးဟုတ်လား’

‘ခစ် ... ခစ်’

ရွှေစာက မနေနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်မိသည် ။

‘ဟဲ့ ... ဘာရယ်တာလဲ မိရွှေစာ’

ညီအစ်မသုံးယောက်၏ မျက်စောင်းနှင့် မေးခွန်းသံတစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာသည် ။

‘ဟို ... ဟို ... ရွှေဝါကြီး စာကလေးချောင်းတာကလဲ အမြီးလှုပ်လှုပ် ... ဖင်လှုပ်လှုပ်နဲ့ မို့လို့ ရယ် ... ရယ်မိတာပါ’

‘ဟင်း ... ကောင်မကိုက ရွှေကိုရွှေတယ်’

ရွှေစာခေါင်းကလေး ပုလိုက်သည်။ ။

ဟုတ်ပါသည်။ ။ ထူးမွန်စွာ ယခုလိုဖြစ်ရတာ အစ်မများကြောင့်ဟု သူ
မယုံကြည် လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ထူးမွန်စွာ ဖခင်ခေါ်ရာနောက် မလိုက်ရရေးသည် တကယ့်
မဟာအရေးပမာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော မောင်နှမများကို နားမ
လည်နိုင်စွာ ခိုးကြည့်ရင်းနှင့် ရွှေစာသည် မီးဖိုချောင်၌ မအားရအောင်
အလုပ်ရှုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

အခန်း (၃)

‘လတ်ရေ ... ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ လာတယ်ဟေ့’

မိခင်ဒေါ်မွန်လေး၏ အသံသည် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မောင်နှမငါးယောက် ထမင်းစားခန်း၌ လက်ဖက်သုပ် ဝိုင်းဖွဲ့စားရင်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေရာမှ ပြိုင်တူမဲ့ရွဲ့ကာ လတ်မွန်စံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

လတ်မွန်စံ၏ ချစ်သူလည်း ဖြစ် မိဘချင်းကလည်း သဘောတူကာ ဒီနှစ်သီတင်းကျွတ်လျှင် စေ့စပ်ပေးတော့မည် ဖြစ်သော ဒေါက်တာကျော်စွာသည် ညဘက်အလည်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အိမ်ရှေ့၌ ဒေါ်မွန်လေးသည် ခင်ပွန်းပြန်အလာကို မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ထွက်မတွေ့နဲ့ နေ ... ဗိုက်နာတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်’

‘ဟဲ့ ... အဲဒါမှ ပိုဆိုးမယ်၊ သူက ဆရာဝန်လေ စမ်းမယ်ဆိုမှ ဟုတ်ပေ့ ဖြစ်နေမယ်’

နှင်းမွန်စံ၏ အကြံကို ကြည်မွန်စံက ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ။ ထူးမွန်စံက ...

‘အိမ်သာတက်တာ အလွန်ဆုံး ငါးမိနစ်ပေါ့ဟယ်’

‘ငါးမိနစ်လည်း မိနစ်ပဲ၊ အဲဒီကြားထဲ အကြိတ်ခုပ်ပေါ်ရင် ထပ်ပြောင်းပေါ့’

‘အိုးကေ ... ထူးသွားမယ်နော်’

‘ရည်မွန်လည်း စာကျက်တော့မယ်’

ထူးမွန်စံနှင့် ရည်မွန်စံသည် ပခုံးခြင်းဖက်ကာ ထွက်လာကြသည်။ ။

‘ဘယ်မလဲလတ်’

‘အိမ်သာတက်နေတယ်’

‘ဘယ်လိုလဲထူး မင်းခြေထောက် ကောင်းသွားပြီလား လာပါကွ ... ထိုင်ပါဦး’

‘ထူးမအားဘူး’

ထိုစဉ်၌ ... အိမ်မှ ကားသံ ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ထူးမွန်စံ မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ။

‘ဟဲ့ ... ထူး ... ဖေဖေကို သွားကြိုလိုက်’

စိတ်ပျက်သွားသော်လည်း သူရပ်နေရာနှင့် ဖေဖေကားဆိုက်ရာနှင့် က တန်းနေသည်။ ။ သူ့ကိုလာမူကြိုဆီးမလုပ်ဘဲ ရှောင်ပြေးသွားတာကို မြင်လျှင် ဆူပူပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာကျော်စွာထံမှ ရယ်သံထွက်လာသည်။ ။

‘ထူး ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲလို့ ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်လို့ ဘယ်

သူကများ တယ်လီဖုန်းနဲ့ နောက်သလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ လာကြည့်တာပါ အန်တီ’

‘အဟင်း ... ဟင်း ... ကလေးတွေက လူတွေကသာကြီးလာကြတယ် ကလေးစိတ်က မကုန်နိုင်ကြသေးဘူး’

ဒေါ်မွန်လေးက သားသမီးများ ၏ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကို သိပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ဟေ ... ဘယ်သူများ ခြေကျိုးလို့ လဲကွ မောင်ကျော်စွာ’

‘ထူး ကျိုးသွားတယ်၊ ပီအိုပီ ကိုင်ပေးပါလို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့’

‘ဟင်း ... ငထူး မင်းဉာဏ်များ တာလား’

ထူးမွန်စံက စိတ်ထဲမှ ‘မိန်းမလို မိန်းမရနဲ့ ကုန်းကောင်ကြီး မလတ်နဲ့ မရပါစေနဲ့’ ဟု ကျိန်တွယ်ရင်း ဒေါက်တာကျော်စွာကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဖခင်အမေးကို မကြားလိုက်ချေ။

သို့သော် ... ဦးအောင်စံက လှမ်းမြင်ကာ ...

‘ဟိုကောင်မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာလုပ်တာလဲ ... ငါဇက်ပိုး အုပ်လိုက်ရ ... ဧည့်သည် ရှေ့တွေ ငါနားမလည်ဘူးနော်၊ မင်းအချိုးပြင်’

‘ကိုကလည်း ကွယ် ... ခရီးရောက်မဆိုက် နားပါဦး ... ကိုင်း ... ရေအရင်ချိုး ... မွန်လေး ထမင်းစား စောင့်နေတာ ဆာလှပြီ’

ဒေါ်မွန်လေးက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။ ။ ဦးအောင်စံက မကျေနပ်သေးချေ။

‘မွန်လေးက ပြောလိုက်ရင်၊ ဒီကောင့်ဘက်က ကာစီးကာစီးနဲ့ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် မွန်းလေးသားတော့ ယောက်ျားဖြစ်ရှုံးမယ့်ကောင်’

‘မွန်လေးဆုံးမပါ့မယ် ... ကို ... ပင်ပန်းလာလို့ ပါ။ လာကို ဟဲ့ ... မိလတ် ... ထွက်မလာသေးဘူးလား ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ ရောက်နေတာကြာပြီလေ’

ဒေါ်မွန်လေးက ခင်ပွန်းကိုလည်း ထိန်းရင်း သမီးကိုလည်း အော်ရင်းနှင့် ခင်ပွန်းနောက် လိုက်ပါသွားလေသည်။ ။

‘ကိုကို အကျင့်ယုတ်တယ်’

ထူးမွန်စံက နှုတ်ခမ်းစုကာ ဒေါက်တာကျော်စွာအား ကျိတ်၍ ရန်တွေ့လိုက်သည်။ ။

‘ဟ ကိုကိုက ဘာအကျင့်ယုတ်လို့ လဲ၊ လိမ်တာညာတာမှ အကျင့်ယုတ်တာကွ’

‘တော် ရှင်ဘာမှ သူတော်ကောင်း လာလုပ်မနေနဲ့ ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီး လူကြီးလူကောင်း မပီသတဲ့ လူ၊ ကလေးကိစ္စ အကူအညီကျိတ်တောင်းတာကို မကူညီတဲ့ အပြင် ဖေဖေကိုတောင် လာကုန်းတိုက် သေးတယ်၊ တော်ပါ၊ ဒေါက်တာကျော်စွာ၊ ရှင့်ရဲ့ မိန်းမလိုမိန်းမရစိတ်မျိုး ကန်တော့ပါသေးရဲ့ လို့ ပြောပါရစေ၊ ရှင်ပြန်တော့၊ ရှင့်မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ချင်ဘူး’

မလတ်မွန်စံက ကြည်မွန်စံနှင့် နှင်းမွန်စံကို ခြံရံကာထွက် လာပြီး ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လိုက်သည်။ ။

ဒေါက်တာကျော်စွာက အပြုံးမပျက် နားထောင်ရင်း ...

‘အော် လတ်ရယ် ... ၊ လတ်တို့ ဟာက ကိုယ့်မောင်ကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး နှစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့်’

‘တော်တော် ရှင်ဘာမှ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမနေနဲ့ ရှင့်လူနာတွေ

သာ ရှင်ပြောတာ နားထောင်ချင် နားထောင်မယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်လူနာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်ပြန်တော့၊ အရှက် မရှိရင် လည်း ထိုင်နေ၊ လာ မိထူး’

ထူးမွန်စံကိုပါ လက်ဆွဲပြီး ခြံထဲဆင်းခဲ့ကြသည် ။

အိမ်ထဲမှာ ဆိုလျှင် မိဘများက သူတို့ အသံကြားသွားလျှင် သူတို့ ပဲ အဆူခံရတော့မည်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခြံထဲဆင်းပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပတ်သွားပြီး မီးဖိုချောင်၌ သွားထိုင်နေလိုက်သည် ။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာကျော်စွာ၏ ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

‘တကယ်ပဲ မိလတ်ရယ်၊ ညည်းလူ ဒီလောက်စိတ်ပုပ်မယ် မထင်ဘူး၊ မကူညီနိုင်ရင်နေပါ၊ ဖေဖေတို့ သိအောင် လာသတင်းပို့ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ခုတော့ သက်သက် မိန်းမလို မိန်းမရနဲ့ ၊ မိလတ် ညည်းစဉ်းစားနော်၊ လင်ကုန်ရှုံးရင်တစ်သက်လုံး မှောက်ရမယ့်ကိန်း’

‘လတ်လည်း စိတ်ကုန်တယ်၊ ကြီးရင် မှီရမလားလို့ သူ့ကို ရွေးချယ်မိပါတယ်၊ ဆရာလုပ်ပြီး ပစိပစပ် ယောက်ျားမျိုးတော့ ဆောရီးပဲ’

‘မလတ်နော် ဆောရီး ... ဆောရီးနဲ့ တော်ကြာ သဘောထားကြီးလှချည်ရဲ့ ကိုကိုရယ်ဆိုပြီး ဖြစ်သွားဦးမယ်နော် မလတ်’

ထူးမွန်စံက မျက်ခုံးမျက်စနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် သူတို့ ပြုံးမိကြသည် ။

ထူးမွန်စံ၏ မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းနေခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် အစ်မများ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည် ။

‘မေမေက ခုလောက်ဆိုရင် ဖေဖေကိုတွတ်ထိုးနေလောက်ပါပြီ၊ စိတ်ချ ထူးမပါစေရဘူး’

‘ရှူး ... လာပြီ’

မိဘနှစ်ပါး ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထူးမွန်စွာ လက်ညှိုးကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကပ်ကာ ရှူးခနဲပြု၍ ဟန်လိုက်သည်။ ။

‘ဟဲ့ မောင်ကျော်စွာ ပြန်သွားပြီလား၊ ငါက ထမင်းစားခေါ်သွားတာ တောင် စားမသွားပါလား၊ မကြီးတို့ မလတ်တို့ ကော ဘယ်မှာ လဲ၊ ဟင်း ချိုထည့်တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ’

ကြည်မွန်စွာ ရွှေစာ ခပ်ထည့်ပေးသော ဟင်းချိုပူပန်းကန်ကိုယူကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။ ။

‘လာ သမီးကြီး စားပြီးကြပြီလား’

ဖခင်က ခေါ်လိုက်သည်။ ။

‘စားပြီးပါပြီ ဖေဖေ၊ ခြောက်နာရီဆို မောင်နှမအားလုံး ဆုံချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး စားလိုက်လို့ ဖေဖေတို့ တောင် မစောင့်ဖြစ်ဘူး’

‘ရပါတယ်သမီးရယ် ... ထိုင်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

ကြည်မွန်စွာ ယပ်တောင်လေးနှင့် ခပ်ပေးရင်း မိခင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ မိခင်က ခေါင်းယမ်းပြသဖြင့် ကြည်မွန်စွာ ထူးကိစ္စ၌ သူပြောရန် လိုအပ်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ ။

‘သမီး ဆိုင်ကကော အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘ပြေပါတယ် ဖေဖေ’

‘လတ်ကော တော်တော် နားလည်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကို တတ်နေပါပြီ’

‘ဒီလိုဆို လတ်နဲ့ လွှဲထားလို့ ရပြီလား’

‘ကြည်မွန်စံက တွေဝေသွားသည် ။ သူက စကားစချင်သည် က ထူးမွန်စံကိစ္စ၊ ဖခင်က ပြောနေသည် က တခြားဖြစ်သဖြင့် ဘယ်လိုကြားဖြတ်တိုးရမလဲဟု စဉ်းစားနေသည် ။’

‘ရတော့ရပါတယ်’

‘ရတော့ရပါတယ် မလုပ်နဲ့ သမီး၊ သမီးလည်း ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေအတွက် အနစ်နာခံခဲ့တယ်ဆိုတော့ သမီးကြီးရဲ့ နောင်ရေးအတွက် ဖေဖေတို့ ကြည့်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်မှာ သမီးကို ဖေဖေတို့ အိမ်ထောင်ချပေးတော့မလို့ ’

‘ဟာ ဖေဖေကလည်း သမီးမလိုချင် ...’

‘လိုချင်တာ မလိုချင်တာတွေ သမီးမစဉ်းစားရဘူး၊ သမီးကညာဆိုတာ အချိန်အခါမလင့်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ သမီးမှာ ရည်းစားသန်များ ရှိထားရင်လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဖွင့်ပြော၊ မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ တွေ့ထားတဲ့ သူနဲ့ စီစဉ်ပေးရမှာ ပဲ’

ကြည်မွန်စံသည် သူပြောရမည့် ထူးကိစ္စကို မေ့လျော့သွားလေသည် ။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ခုန်ခြင်းကိစ္စကိုပင် မသိခဲ့သော သူ့အား မိဘများက အိမ်ထောင်ချပေးတော့မည်ဆိုတော့ တုန်လှုပ်သွားသည် ။

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူကတော့ သမီးကိုမြင်ဖူးတယ်၊ သူ့မိဘများကလည်း လိုလားကြတယ်လေ၊ သူ့မိဘတွေက မေမေသူငယ်ချင်းဆိုတော့’

မီးဖိုချောင်မှ နေ၍ ခိုးနားထောင်နေကြသော
မောင်နှမသုံးယောက်မှာ မျက်လုံး ပြူးသွားကြလေသည်။ ။ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်စပစ်လေသည်။ ။

‘ဘယ့်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ’

‘ဘယ့်နှယ့်မှ မလုပ်နဲ့ မီးစင်ကြည့်ကရမှာ ပဲ’

‘ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ထူးကိစ္စတော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး မလတ်ရယ်

,

‘ရှူး’

‘ဟေ့ မီးဖိုခန်းက သုံးကောင်လာခဲ့စမ်း၊ ခိုးနားထောင်မနေနဲ့ ဒီမှာ
လာထိုင်ဦး’

ဖခင်အသံက ဟိန်းထွက်လာသဖြင့် ဇက်လေးများ ပုလိုက်ကြပြီး
နောက် အလျှိုလျှို ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထမင်းစားပွဲဝိုင်းသို့
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ။

‘ဟိုကောင်၊ ယူဖို့ ပစ္စည်းတွေကော ထည့်ပေးပြီးပြီလား နှင်းနှင်း’

‘ထည့် အဲ မထည့်ပေးရသေးဘူး ဖေဖေ’

‘ထည့်ထားတော့လေ၊ မနက်ဖြန်မနက် ကားနဲ့ ပြန်မှာ လက်မှတ်
တောင် ဝယ်ထားပြီးပြီ’

ထူးမွန်စံက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည်မွန်စံအား လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ။ ကြည်မွန်စံက ယခုမှ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောသူတစ်ဦးပမာ ...

‘ဪ ... အဲဒီကိစ္စ ဖေဖေကို သမီးပြောမလို့ ’

‘ဘာပြောချင်ပြန်ပြီလဲ သမီး ... သမီးတို့ က မောင်ကို တယ်အလိုလို

က်တာကိုး၊ သမီးတို့ အလိုလိုက်တာ မှားနေပြီ၊ ကိုင်း ... ပြောစမ်း
တာပြောချင်သလဲ သမီးကြီး’

ကြည်မွန်စံကိုတော့ သားသမီးအားလုံးထဲတွင် အရေးအပေးဆုံးနှင့်
အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည့်အလျောက် ဦးအောင်စံက ကြည်သာစွာ လိုက်လျော
နေသည်။ ။

ထူးမွန်စံမှာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့လျက် အစ်မကြီး ကြည်မွန်စံ
ကို ကြည့်နေသည်။ ။

‘ထူးကို ကျောင်းမဖွင့်ခင်မှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အကဲခတ်နိုင်အောင်၊ ပြီးတော့ လုပ်ငန်း နားလည်အောင်
သမီးနဲ့ တွဲပြီး သင်ပေးမလို့ ပါ ... သမီးလည်း သက်သာအောင်လို့ ’

‘လတ်ရှိနေတာပဲ’

‘လတ်ရှိတာက ဟုတ်တယ် ဖေဖေ သမီးငယ်က အော်လီဒီမှ မထွက်
ရင် သေမှာ စိုးရတော့မလောက်ဘဲ ... ကြိုးစားနေတော့ အိမ်မှာ သူ့ကို
ကျူရှင်ပို့ဖို့ ၊ စားချိန်သောက်ချိန်မှန်ဖို့ လုပ်ပေးဖို့ ရာက လတ်ရှိမှ ဖြစ်
တာ ... ဒါကြောင့် ထူးကို သမီးခေါ်ထားမလို့ ’

‘မလိုပါဘူး သမီးရယ် ... ဒီရည်မွန်ကလည်း သူ့ဘဝတက်လမ်းအတွက်၊
သူ့ရည်မှန်းချက်အတွက် သူကြိုးစားရမှာပဲ ... ကိုယ့်အသိနဲ့ ကိုယ်
လုပ်ကြတာပဲ၊ ထမင်းခွံကျွေးရမယ့် အရွယ် မဟုတ်ဘူး ... ချက်တဲ့ သူ
က ချက်ထားပေးတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခူးစားပြီး သွားလာလှုပ်ရှားပေါ့
... ကိုယ့်ဝမ်းမှ ကိုယ် မသိတတ်ရင်လည်း နေပါစေတော့ ... သမီးတို့ ရဲ့
အတွေးအခေါ်တွေ၊ အယူအဆတွေဟာ မှားယွင်းနေပြီ ... ဖေဖေ စိတ်မ
ကောင်းဘူး’

မောင်နှမ လေးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ။ ဖခင်က ဘာ စကားမှ ထပ်မပြောဘဲ ထမင်းကိုသာ ကျုံးစားနေသည်။ ။ ထိုအခါ မိခင်က မနေသာတော့ ...

‘ဖေဖေ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ကြနဲ့ လေ ... ကိုယ့်ဖေဖေက မအားတဲ့ ကြားက သားသမီးတွေကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့ရတာကိုမှ မထောက် ... မိဘက ဒါဆိုရင် ... ဟိုဟာလုပ်ချင်တာ မကောင်းဘူး ... ကိုယ့်မောင်လေးကို ချစ်ရင် ကိုယ့်မောင်ကို အခြောက်ကြီး၊ ဂျယ်ကြီး၊ ဂျော်ကြီး၊ နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းပါလားလို့ ပြောနေကြတာကို ကျေနပ်နေကြသလား’

‘ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ ပျက်စီးနေတဲ့ ကိုယ့်မောင်လေးရဲ့ ဘဝကို နှစ်မွန်းသွားတာ မြင်ချင်ရင်တော့ ဒီတိုင်းပဲထားကြတော့ ... ဖေဖေ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ... ထူးကငယ်သေးလို့ နားမလည်တာပါ။ ကြီးလာတော့လည်း ’

‘ဒီအရွယ် ငယ်သေးသလား ... ဆယ်တန်းတောင်ဖြေပြီးပြီ ... အချို့ဆို လင်ယူသားမွေးတောင် လုပ်နေကြပြီ၊ ဟေ့ကောင် ... မင်းကော ဘာယူမှာ လဲ ယောက်ျားလား ... မိန်းမလား’

‘ယောက်ျား ... အဲတော့ ... မိန်းမ မိန်းမ’

ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကြရသည်။ ။ သို့သော် မရယ်သူမှာ ဖခင်ဦးအောင်စံဖြစ်သည်။ ။ သူ့အား ယုန်သူငယ်၏ မျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေသော သားဖြစ်သူအား စိတ်မကောင်းသော်လည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ။

‘သမီးတို့ အတွက်ကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ချစ်စရာလေးဆိုပြီး ဖက်နမ်းပေမယ့် အခုလူကြီးဖြစ် လာပြီ၊ လူတကာက ဖေဖေသားကို ပျော်တော်ဆက် မိန်းမလျာလေးအဖြစ်နဲ့ မြင်ရတာ ဖေဖေရင်နာတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ... သမီးတို့ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့ မောင်လေးကို မေမေတို့ ခေါ်သွားမယ် ... ယောက်ျား ပီပီသသ ပြောင်းလဲလာမှ ပြန်ခွင့်ပေးမယ်’

ရှေ့နေလိုက်ကာမှ ထောင်လုံးလုံးကျရသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလေပြီ။ မိခင်အား အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်ခဲ့သမျှတို့ သည် ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ထူးမွန်စံ ငိုမဲ့ငိုမဲ့နှင့် ထမင်းစားခန်းမှ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားသည်။ သို့သော် ကိုယ်ဟန်က နွဲ့နှောင်းနေသည်။ ။

သူ့အိပ်ခန်းသို့ သွားရောက်ကာ ကျိတ်ငိုတော့မည်ဟု အစ်မများက သိနေကြသဖြင့် ထဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။ ။

‘နေပါစေ ... ပြန်ထိုင်ကြ သမီးတို့ ၊ ကိုယ့်မောင်ကိုချစ်ရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေ စီမံထားတဲ့ ကိစ္စမှာ ဘာမှ ဝင်မစွက်ကြနဲ့ ကြားလား၊ မောင်ကျော်စွာကိုလည်း ကုန်းတိုက်တယ်ဆိုပြီး လတ်က စိတ်ဆိုးမနေနဲ့ ၊ မောင်ကျော်စွာလည်း ထူးအပေါ် စေတနာထားလို့ သူ့အမုန်းခံတာ၊ ဟင်း ... သမီးတို့ က သမီးတို့ မောင်အပေါ် ချစ်တာထက် ဖေဖေတို့ က အဆပေါင်းများစွာ ပိုချစ်တာပေါ့ကွယ် ... သမီးတွေကြားက တစ်ဦးတည်းသော သားလေးဖြစ်လို့ ဖေဖေတို့ သိပ်ချစ်တာပေါ့၊ ချစ်လို့ ဖေဖေ မအားတဲ့ ကြားကကို သူ့အတွက် အချိန်ပေးရတော့မှာပဲ’

အစ်မများက ဝင်မပြောရဲတော့ချေ။

သူတို့ မောင်ကလေးကို ဖခင်ကဲ့သို့ ကျားကျားလျားလျား တည်တည်
ခန့်ခန့် ယောက်ျားကြီး အသွင် မှန်းဆကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလို
က်ကြသည်။ ။

အိမ်ဆည်းလည်း လေးသာ မရှိလျှင် သူတို့ အိမ်ကြီးတော့ ခြောက်
သွေ့ပေဦးတော့မည်ဟု လည်း ...
